

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Failiet of krediet?

Post, L.; Rooijen, J. van

Citation

Post, L., & Rooijen, J. van. (1987). Failiet of krediet? *Bestuurskundige Berichten*, 2(3), 16-17.
Retrieved from <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3233063>

Version: Publisher's Version

License: [Creative Commons CC BY-NC-ND 4.0 license](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

Downloaded from: <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3233063>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

FAILLIET OF KREDIET ?

door Lenneke Post en
Jaap van Rooijen

EUROPA 30 JAAR JONG

Het is dit jaar 30 jaar geleden dat de verdragen van Rome werden ondertekend om tot Europese samenwerking te komen. Deze samenwerking was aanvankelijk een economische, maar door de jaren heen is er een duidelijke ontwikkeling geweest van de zogenaamde harde sectoren naar de zachte sectoren. Deze ontwikkeling kende drie fasen.

Fase 1 werd gekenmerkt door voornamelijk economische samenwerking die zich uitte in een gemeenschappelijke markt. Succesvolle monetaire samenwerking en het landbouwbeleid waren duidelijk aanwijsbare resultaten.

De tweede fase, vanaf het begin van de jaren '70, kende meer problemen, zoals externe schokken door de oliecrisis en de uiteenlopende vormen die de verzorgingsstaat in de diverse lidstaten kreeg.

Belangrijk was ook de geleidelijke uitbreiding van de gemeenschap sinds 1973. Vooral de toetreding van Groot-Brittannië leverde aanpassingsproblemen op; er ontstond een mentaliteit van 'Er uit krijgen wat je er in stopt'. Het beleid kende ook een steeds grotere aandacht voor technologie, justitie, volksgezondheid, milieu en educatie. Nu is de derde fase ingegaan; een fase van herstel en zelfs van nieuw elan; Men streeft naar een grotere samenwerking op het terrein van de buitenlandse politiek en een verdergaande integratie tot één Europa. Het optimisme in de Europese Gemeenschap neemt weer toe.

"...Europa bestaat na dertig jaar Europese Gemeenschap nog lang niet uit Europeanen; maar nog steeds uit Fransen, Duitsers, Italianen, etc.." aldus een jongere vorig jaar in een opstelwedstrijd.

Bovenstaande uitspraak is tekenend voor het groeiende cynisme ten aanzien van Europa onder veel jongeren. Dit kwam 11 september j.l. duidelijk naar voren op het in Rotterdam gehouden congres "Europa dertig jaar jong". Wat een verjaardagsfeestje had moeten zijn werd een strijd van de oude jongeren achter de tafels tegen het cynisme van veel jongeren in de zaal. Telkens wanneer een vonk enthousiasme van staatssecretaris van der Linde, premier Lubbers of een Europarlementariër oversprong volgde er een koude douche.

Lubbers:

"Op zoek gaan
naar een accoord"

De onmacht ten aanzien van het milieubeleid, de geldverslindende landbouwpolitiek, het megabureaucratisme in Brussel, het niet aflatend dwarsliggen van het Verenigd Koninkrijk, de steeds sceptischer wordende benadering van de Bondsrepubliek en vele andere pijnlijke details deden afbreuk aan het door de politici zojuist geleverde droomeuropa.

want een echt verenigd Europa voor iedereen blijft ongeloofwaardig. Europa leeft slechts bij een kleine intellectuele elite. Tijdens het congres bleek dit weer eens gezien het uitsluitend uit studenten bestaande deelnemersveld. Voor het overgrote deel van de Europeanen blijft Europa iets waarbij zij zich weinig kunnen voorstellen en waarbij zij zich dus ook niet betrokken kunnen voelen. Het tijdens het congres gepropageerde 'wij-gevoel' dient derhalve ernstig gerelativeerd te worden.

Ook aan het Europees beleid wil het nog wel eens schorten. Premier Lubbers wijtte dit voornamelijk aan de (Brusselse) bureaucratische cultuur. Deze cultuur kenmerkt zich volgens Lubbers door bestuurders die hun belang, invloed, autoriteit en macht ontlenen aan het vermogen 'nee' te zeggen. Men dient echter niet voortdurend op de eigen strepen te blijven staan, maar op zoek te gaan naar een accoord, aldus Lubbers.

De balans opmakend na dertig jaar Europa, blijkt desalniettemin dat er resultaten zijn geboekt die zonder de E.G. ondenkbaar zouden zijn geweest. Met name op sociaal-economisch terrein moet er in de toekomst nog meer bereikt kunnen worden.

De fundamentele voor Europese samenwerking liggen er, de opbouw roept echter vraagtekens op wanneer men de boterbergen, wijnmeren en papiermassa's in ogenschouw neemt.

Een Europese identiteit lijkt, voor zover daar behoefte aan is, nog ver van ons verwijderd. Voorlopig blijven wij dus lekker Hollander, Duitser en Italiaan, die gezamenlijk bepaalde doelstellingen trachten te verwezenlijken. Als wij ons daar prettig bij voelen, waarom dan à la de Verenigde Staten een identiteit forceren?